

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s. r. o.**
sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha
zastoupeného advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2025, č. j. ČOI 54515/25/O100/Krč/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce obdržel od Inspektorátu České obchodní inspekce pro Jihomoravský a Zlínský kraj (dále jen „inspekce“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2024, č. j. ČOI 138424/24/3000/R/Jur (dále jen „rozhodnutí o pokutě“) pokutu ve výši 500 000 Kč, a to za několik přestupků. Ty ve stručnosti spočívaly v tom, že:

a) Dne 17. 1. 2024 a 11. 7. 2024 na dvou různých prodejnách žalobce nesprávně účtoval cenu u výrobků zakoupených do kontrolního nákupu inspekcí, čímž v obou případech vznikl rozdíl v neprospěch spotřebitele. Toto jednání kvalifikoval žalovaný jako přestupek podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 12. 12. 2024 (dále jen „ZOS“).

b) Dne 26. 1. 2024 nabízel žalobce ve své prodejně zboží „TCHIBO Kelímky na zubní kartáčky, 2 ks“ s deklarovanou slevou 50 %, ačkoliv zboží vůbec ve slevě nebylo a žalobce jej prodával za plnou cenu. To žalovaný kvalifikoval jako přestupek podle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS.

c) Dne 17. 1. 2024 ve své provozovně na adrese U dálnice 744 v Modřicích u 1 druhu výrobku (RELAX IMMUNO 100 % POM/MARAC.) uvedl nepravdivou informaci o nejnižší ceně výrobku (cena, za kterou byl výrobek nabízen v době 30 dnů před poskytnutím slevy – tzv. referenční cena), a dále u 3 druhů výrobků nabízených ve slevě uvedl špatně informaci o slevě, protože slevu nepočítal z referenční ceny, ale z jiné prodejní ceny.

d) Dne 18. 1. 2024 ve své prodejně na adrese Vídeňská třída 684/69 ve Znojmě u 4 druhů výrobků uváděl špatnou informaci o slevě z ceny, protože sleva nebyla vázána na referenční cenu, ale na jinou prodejní cenu.

e) Dne 26. 1. 2024 ve své provozovně na adrese Petra Křivky 525/1a v Brně u 4 druhů výrobků uvedl nepravdivou informaci o jejich referenční ceně, a u 1 druhu výrobku nabízeného ve slevě uvedl slevu špatně, protože nebyla vázána na referenční cenu, ale na jinou prodejní cenu.

Všechna tato jednání kvalifikoval žalovaný jako přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS.

2. Odvolání žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl ústřední inspektorát žalovaného rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 22. 6. 2025.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je v první řadě nepřezkoumatelné. Žalovaný nereagoval na všechny jeho odvolací námitky. Neodpověděl na to, z jakého právního předpisu vyplývá povinnost vztahovat výši slevy k nejnižší ceně a jakou existující právní povinnost žalobce porušil. Stejně tak žalovaný nezkoumal společenskou škodlivost žalobcova jednání, nezkoumal okolnosti zprošťující žalobce odpovědnosti, neřešil polehčující okolnosti při stanovení výše pokuty a nezabýval se spojením souvisejících řízení do společného řízení.
4. Zásadní podle žalobce je, že neexistuje žádná povinnost, podle které by musel procentuální výši slevy počítat z nejnižší ceny. Na cenovkách uvádí žalobce dvě ceny, a to cenu nejnižší (cena, za niž výrobky nabízel po dobu 30 dnů před poskytnutím slevy) a cenu běžnou (za niž běžně výrobek nabízí). Žalovaný jej pak viní z toho, že poskytnutá sleva nebyla slevou z nejnižší ceny, ale z ceny běžné. K tomu ale není žalobce povinen a podle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS má jen povinnost tuto nejnižší cenu na cenovce uvést – to žalobce splnil. Stejně tak nemůže žalovaný žalobci vyčítat, že snad údaj o nejnižší ceně byl méně výrazný než běžná cena. Žádný předpis neříká, jakým způsobem má být nejnižší cena na cenovce

značena. Je to proto na žalobci. Žalovaný pro podporu svých závěrů odkázal jen na sdělení Komise C/2021/9328 (pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES). Tyto pokyny ale nejsou pramenem práva a ostatně jím není ani samotná směrnice. Přitom i pokyny umožňují vztahovat poskytnutou slevu k jinému údaji než k nejnižší ceně. Při nejasném výkladu § 12a ZOS měl žalovaný zvolit výklad mírnější pro žalobce, nikoliv přísnější.

5. Jelikož žalobce neporušil žádnou povinnost stanovenou mu právním řádem, nemohl ani naplnit formální stránku přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS. Prvním znakem přestupku je protiprávnost a ta chybí.
6. I pokud by byla splněna formální stránka přestupku, určitě nebyla splněna jeho materiální stránka – společenská nebezpečnost. Z nezávislého zákaznického průzkumu vyplývá, že pro zákazníky není nejnižší cena tak důležitá, jako cena běžná. Sami spotřebitelé nepovažují informaci o nejnižší ceně za důležitou. Přitom žalovaný uvádí, že snad žalobce spotřebitele klamal – spotřebitelé ale měli všechny informace k dispozici, včetně nejnižší ceny. Výpočet slevy z běžné ceny není škodlivý ani pro spotřebitele, ani pro společnost. Absentuje tak jakákoliv společenská škodlivost.
7. Pokud by přece jen soud dospěl k závěru, že žalobcovo jednání je vytýkaným přestupkem, pak se ale žalobce zprostil odpovědnosti za něj ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Před nabytím účinnosti novely, která § 12a do ZOS vložila, se totiž žalobce účastnil všemožných odborných debat, kde se snažil vyjasnit si výkladové nejasnosti daného ustanovení. Dokonce oslovil i žalovaného, aby mu k výkladu § 12a ZOS dal nějaké stanovisko. Jelikož se na své otázky odpovědi nedočkal, nastavil cenovou komunikaci směrem k zákazníkům podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.
8. Žalovaný se též mýlí v tom, že žalobcovo jednání neposoudil jako trvající přestupek. O tom, že jde o trvající přestupek, svědčí vid slovesa ve skutkové podstatě v zákoně – *informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a...* Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, a ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29) nedokonavý vid slovesa nasvědčuje tomu, že jde o trvající delikt. Žalobce zkrátka při zavádění cenové komunikace zvolil určité řešení a postupuje stejným způsobem ve všech prodejnách u všech produktů. Vcelku podobnou je kauza společnosti Sapeli, která na trh uváděla tisíce dveří bez posouzení shody autorizovanou osobou – šlo o jeden trvající přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 4 As 128/2022-79).
9. Zároveň je zcela nepřiměřená výše pokuty. Žalovaný měl vzít v potaz nejasný výklad § 12a ZOS a to, že informování o ceně nemohlo spotřebitele klamat. Dále je podle žalobce důležité, že mu žalovaný neposkytl součinnost při nastavování cenové komunikace (s ohledem na novou právní úpravu) a povinnost uvádět nejnižší cenu byla do právního řádu zakotvena s nepřiměřeně krátkou legisvakanční lhůtou. Žalovaný to ale nezohlednil jako polehčující okolnosti, a naopak žalobci centrální nastavení cenové komunikace vytkl pro mnohost přestupků.

10. Žalovaný úplně pominul průzkum veřejného mínění, který žalobce dokládal. Účastnilo se jej 798 respondentů, kteří alespoň jednou měsíčně nakupují v žalobcových prodejnách. Z něj vyplynulo, že pouze 6 % respondentů uvedlo, že cena za posledních 30 dnů je pro ně relevantní. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 16. 7. 1998, věc C-210/96 (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28), připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění, aby bylo zřejmé, jak nějaké chování vnímají spotřebitelé. Žalovaný tento průzkum hodnověrným způsobem nezpochybnil a neřešil, zda žalobce svým chováním vůbec mohl nějakého spotřebitele oklamat.
11. Žalobce namítá, že u něj žalovaný dle jeho interní evidence v letech 2023 a 2024 provedl vysoké desítky kontrol různých oblastních inspektorátů zaměřujících se na kontrolu dodržování § 12a ZOS. Inspektoráty svůj postup koordinovaly a zahajovaly kontroly v úzké časové souvislosti a jde o skutkově totožné věci. Dle judikatury platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62). Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný řízení ke společnému řízení nespojil. Vedení velkého množství řízení o téže věci přitom žalobce i žalovaného administrativně i ekonomicky nadměrně zatěžuje, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoliv legitimní důvod. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnostmi všech inspektorátů, je procesní vadou, je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníků řízení a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobci již byla uložena sankce rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28704/24/O 100/Sy/Št, a to je jen jeden z příkladů, kdy měl žalovaný zohlednit absorpční zásadu.
12. Žalobce namítá, že čl. 6a, ani jiné ustanovení Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, obdobně jako § 12a ZOS, nestanoví, že u zlevněných výrobků musí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k nejnižší ceně, a nestanoví ani způsob uvedení informace o nejnižší ceně (velikost písma, zvýraznění). Směrnice je nejednoznačná, což způsobuje nejednoznačnost ZOS. Proto žalobce navrhuje položit Soudnímu dvoru Evropské unie předběžné otázky týkající se výkladu čl. 6a Směrnice, jak je formuloval v příloze č. 1 žaloby.

III. Argumentace žalovaného

13. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce sice navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu, návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016,

č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobce nepodmiňoval svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání provedením navržených důkazů – výzvu soudu ze dne 29. 7. 2025, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, ponechal žalobce úplně bez reakce a žádnou jasnou vůli ohledně jednání neprojevil (tím se nyní věc liší od situace řešené v rozsudku ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 Afs 176/2020-58).

15. Konkrétně žalobce navrhl, aby soud provedl dokazování jeho vlastním průzkumem, který má svědčit o různém výkladu čl. 6a směrnice 98/6/ES. Soud provedení navrženého důkazu neshledal potřebným, protože jej považuje za nadbytečný. Níže krajský soud vysvětlí, že výklad čl. 6a směrnice 98/6/ES je jednoznačný a přispěla k tomu jak Komise svým výkladovým stanoviskem, tak Soudní dvůr Evropské unie svým rozsudkem. Za této situace nemůže žalobcem provedená analýza přinést něco nového a otrást jednoznačným výkladem čl. 6a směrnice 98/6/ES a z něj vycházejícího § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, jak jej vykládají české soudy.

16. Žaloba **není důvodná**.

Právní úprava a judikatura

17. Žalobce se měl podle žalovaného dopustit tří přestupků, žalobce však zpochybňuje pouze nesprávné informování o slevě a nejnižší ceně. Tím podle žalovaného spáchal přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS (ve znění účinném do 12. 12. 2024), kterého se dopustí prodávající tím, že *informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo 12a, nebo neposkytne spotřebiteli informace v souladu s čl. 23 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1008/2008*.

18. Konkrétně měl žalobce porušit § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, podle kterého *informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy*.

19. Ustanovení § 12a bylo do ZOS vloženo v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele. Z čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6/ES vyplývá, že „*veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny*“, a odst. 2 dodává, že „*předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny*.“

20. Jen pro pořádek soud dodává, že citovaný přestupek ze ZOS po 12. 12. 2024 nezmizel, jen se přesunul do § 24 odst. 5 písm. k). Jeho skutková podstata ale zůstala totožná, stejně tak se nezměnila ani sankce. Ve znění účinném do 12. 12. 2024 bylo možné za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS uložit pokutu až 5 mil. Kč [§ 24 odst. 19 písm. e) ZOS ve znění účinném do 12. 12. 2024], přičemž za aktuálně upravený přestupek v § 24 odst. 5 písm. k) lze také uložit pokutu až 5 mil. Kč [§ 24 odst. 22 písm. e) ZOS v aktuálním znění]. Novější úprava je proto stejná a není pro žalobce mírnější.

21. Zásadní spornou otázkou v nyní kauze je, zda měl žalobce povinnost počítat slevu pro koncového zákazníka z běžné ceny, nebo z výše popsané nejnižší ceny, za kterou zboží nabízel během období 30 dnů před slevou. Jak ale ukazuje níže citovaná judikatura, odpověď na tuto otázku je zcela jasná.

22. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 26. 9. 2024, věc C-330/23 *Aldi Süd*, vyložil povinnost podle čl. 6a směrnice 98/6/ES. Zabýval se přesně tou situací, ve které je nyní i žalobce. Řetězec Aldi nabízel potraviny za zlevněné ceny, přičemž slevu počítal z blíže neurčené jiné ceny a nejnižší cenu uváděl menším textem na spodní „lišť“ cenové tabulky. Soudní dvůr uzavřel, že dané ustanovení vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“, když touto „předchozí cenou“ se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Procentní vyjádření slevy se tedy musí vztahovat k nejnižší ceně, za kterou bylo zboží prodáváno za posledních 30 dní před jeho zlevněním – nikoliv k běžné či jiné ceně, kterou si obchodník vymyslí.
23. Pro žalobce nemohou být závěry rozsudku *Aldi Süd* nijak překvapivé. Soudní ochrany v totožných věcech se totiž žalobce domáhá opakovaně se stejnými argumenty, a opakovaně je neúspěšný. Jeho žaloby zamítl například Krajský soud v Hradci Králové v rozsudcích ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 43/2024-86, č. j. 31 A 44/2024-78, č. j. 31 A 45/2024-75, Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 2026, č. j. 15 A 44/2025-69, a Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 11. 2025, č. j. 30 A 77/2024-119.
24. Mnohé z těchto rozsudků pak potvrdil Nejvyšší správní soud svými rozsudky ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95 (potvrzen rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 55 A 7/2024-91), ze dne 9. 1. 2026, č. j. 7 As 51/2025-45 (potvrzen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 A 45/2024-75), ze dne 20. 11. 2025, č. j. 6 As 36/2025-41 (potvrzen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 A 43/2024-86), a ze dne 28. 11. 2025, č. j. 7 As 50/2025-46 (potvrzen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 31 A 44/2024-78).
25. Je pravdou, že žalobci vyhověl Krajský soud v Ostravě v rozsudcích ze dne 27. 2. 2025, č. j. 25 Ad 5/2024-48, a ze dne 3. 4. 2025, č. j. 25 Ad 15/2024-48. Žalobce tam ale uspěl s jedinou námitkou, a to absorpce pokuty (obdobná té, kterou vznesl i v nynější kauze). Všechny ostatní jeho námitky považoval krajský soud za nedůvodné. Zajímavý je osud obou rozsudků v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 5. 12. 2025, č. j. 7 As 61/2025-23, zrušil první z citovaných rozsudků Krajského soudu v Ostravě, protože vycházel z názoru překonaného rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51. Naopak kasační stížnost proti druhému rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 19. 3. 2026, č. j. 22 As 88/2025-89, s odůvodněním, že krajský soud se mýlil v určení okamžiku souběhu – podle současného výkladu je zásadním okamžikem pro určení souběhu zahájení řízení o přestupku, nikoliv vydání rozhodnutí. A podle tohoto výkladu se v druhé kauze posuzované Krajským soudem v Ostravě skutečně stalo, že žalobce spáchal posuzovaný přestupek dne 13. 7. 2023, a 2. 8. 2023 zahájil inspektorát řízení za jiné přestupky a ten ze dne 13. 7. 2023 tam nezahrnul. K tomu ale v nynější věci nedošlo, jak soud níže vysvětlí.
26. Více popisovat jednotlivé rozsudky je zbytečné. Žalobce uplatňoval tutéž argumentaci ve všech kauzách, protože šlo o totožné přestupky. Opakovaně soudy konstatovaly, že je žalobcova argumentace nedůvodná. Výjimkou je námitka absorpce, která závisí na skutkových okolnostech té které kauzy.

Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné

27. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod 19, k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body 29–30). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
28. Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že se žalovaný nevypořádal s šesti jeho argumenty, které vznesl v odvolání.
29. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s tím, z jakého právního předpisu vyplývá povinnost vztahovat výši slevy k nejnižší ceně a jakou existující právní povinnost vlastně žalobce porušil. Žalovaný ale na tyto otázky odpověděl. Na straně 12 napadeného rozhodnutí žalovaný vysvětlil, že podle něj tato povinnost vyplývá z textu § 12a odst. 1 ZOS, čl. 6a odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, které vyložil s pomocí pokynů k výkladu vydaných Komisí Evropské unie a rozsudku Soudního dvora ve věci *Aldi Süd*.
30. Žalovaný odpověděl i na námitku týkající se společenské škodlivosti žalobcova jednání. Učinil tak v posledním odstavci na straně 13 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že jde o ohrožovací přestupek a není nezbytné, aby opravdu došlo k porušení chráněného zájmu. Navíc žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí citoval dva podněty spotřebitelů, kteří si na žalobcovy nepřehledné slevy stěžovali.
31. Totéž platí pro námitku o okolnostech, které mají žalobce zprostit odpovědnosti za přestupek (nesoučinnost žalovaného, a naopak aktivní přístup žalobce před vstupem novely v účinnost). Na straně 15 a 16 napadeného rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že už v průběhu roku 2022 odpovídal na dotazy týkající se výkladu § 12a ZOS a od samého počátku odkazoval na výše citované pokyny Komise, ze kterých bude vycházet. Žalobce tak měl informace o tom, jak bude žalovaný k výkladu sporného ustanovení přistupovat.
32. Dále žalobce namítá, že se žalovaný nijak nezabýval polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty, při tom odkazuje na odst. 4.5 svého odvolání a část 5 žaloby. V odst. 4.5 svého odvolání ale žalobce mluví o tom, že se nakonec svou praxi rozhodl změnit, byť si myslí, že jeho dosavadní praxe (nyní trestaná) je správná. O polehčující okolnosti tam nemluví. V části 5 žaloby zase argumentuje, proč měl žalovaný přestupek posoudit jako trvalý. Není proto jasné, na co vlastně žalobce naráží.
33. A žalovaný odpověděl i na námitku ohledně spojení souvisejících řízení do společného řízení. Učinil tak na straně 14 a 15 napadeného rozhodnutí, kde zdůvodnil, že spojení řízení vedených různě místně příslušnými inspektoráty nepřipadalo v úvahu.

34. Napadené rozhodnutí je proto přezkoumatelné a soud přistoupil k jeho věcnému posouzení.

Slevu měl žalobce počítat z nejnižší ceny

35. Krajský soud připomíná, že se zabýval jen přestupkem podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, protože proti ostatním přestupkům žalobce nic nenamítal. Zároveň žalobce nezpochybňoval skutková zjištění, tedy kontrolní zjištění inspektorátu. Krajský soud proto rovnou přistoupil k právnímu posouzení.
36. Pro posouzení věci je podstatné, zda žalobce splnil či nesplnil povinnost podle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Jelikož byla daná otázka opakovaně posouzena výše citovanou judikaturou a nedala žalobci za pravdu, krajský soud jen stručně uvádí následující.
37. Ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS říká, že při informování o snížení ceny výrobku (oznámení o slevě) je prodávající povinen uvést informaci o nejnižší ceně, za kterou výrobek nabízel a prodával v období 30 dnů před poskytnutím slevy. Toto ustanovení bylo přijato v návaznosti na transpozici čl. 6a směrnice 98/6/ES, která byla do českého práva implementována v rámci tzv. Omnibus směrnice (směrnice 2019/2161), jež má za cíl posílení ochrany spotřebitele a transparentnosti v oblasti uvádění slev.
38. Novelizace byla reakcí na běžně se vyskytující jev tzv. falešných slev. Obchodníci často nejprve cenu zvýšili, a poté deklarovali slevu na původní úroveň, čímž klamali spotřebitele, nebo uváděli slevy z cen, které v praxi neuplatňovali vůbec či jen po extrémně krátkou dobu. Směrnice 2019/2161 a jí zavedený čl. 6a směrnice 98/6/ES reagují na tuto praxi zavedením minimálních standardů transparentnosti, přičemž členské státy musí zajistit, aby spotřebitel měl k dispozici skutečnou, reálnou referenční cenu, z níž je sleva počítána.
39. Gramatické znění § 12a odst. 1 písm. a) ZOS je jednoznačné. Proávající, který oznamuje slevu, musí uvést nejnižší cenu uplatněnou v předchozích 30 dnech. Pojem „nejnižší cena“ je jasný, je to cena, za niž byl výrobek v posledních 30 dnech reálně nabízen a prodáván. Nestačí odkazovat na jakoukoliv cenu, kterou si obchodník zvolí jako „původní“. Zákon předpokládá jasnou historickou referenci cenové hladiny.
40. Pokud se soud zaměří na posouzení cíle a smyslu právní úpravy, má za to, že účelem § 12a odst. 1 písm. a) ZOS je v první řadě transparentnost. Spotřebitel má jasnou představu o tom, z jaké cenové hladiny byla sleva skutečně poskytnuta. Místo klamání marketingovými triky se spotřebitel dozví, zda je sleva opravdová. Za druhé, jde o prevenci zneužití. Ustanovení zabraňuje obchodníkům zneužívat informační asymetrii, kdy spotřebitel nezná cenovou historii a mohl by být oklamán zdánlivou slevou, jež je však počítána z fiktivního či krátkodobě uměle zvýšeného cenového základu. Za třetí, posiluje to důvěru v trh. Dodržování pravidel vytváří důvěru spotřebitelů, což dlouhodobě prospívá férové hospodářské soutěži i reputaci obchodníka.
41. Z teleologického hlediska je klíčové, aby spotřebitel reálně chápal, kolik mohl dříve za zboží zaplatit a kolik stojí nyní. Jakékoli jednání, které tento cíl maří, například uvedením nerealistické původní ceny, která nebyla nejnižší za posledních 30 dní, nebo skrývání nejnižší ceny před zákazníkem, přímo popírá účel a smysl dotyčného ustanovení.
42. Shora popisované závěry potvrzuje krajským soudem citovaná judikatura a žalobce opravdu nemá argumenty, jak ji nabourat. Mluví pouze o tom, že jazykové znění § 12a ZOS tomu neodpovídá a že informaci o nejnižší ceně přece na cenovce uváděl.

43. Pokud jde o jazykový výklad, pak tento argument neobstojí právě s ohledem na výše citovaný účel zavedeného pravidla. Ani argumentace žalobce, že pokyny Komise k výkladu čl. 6a směrnice publikované v Úř. věst. 2021, C 526, s. 130, nelze při výkladu daného ustanovení použít, neplatí. Právě naopak – žalovaný za pomoci pokynů Komise nestanovil nové pravidlo, pouze eurokonformně vyložil § 12a ZOS, který je transpozicí evropské směrnice, a to v souladu se smyslem a účelem daného ustanovení. Možnost užití pokynů při výkladu § 12a ZOS ze strany správních orgánů ostatně připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 13. 11. 2025, č. j. 10 As 260/2024-95, ze dne 28. 11. 2025, č. j. 7 As 50/2025-46, a ze dne 9. 1. 2026, č. j. 7 As 51/2025-45). Užívání obdobných pokynů nebo sdělení jako tzv. „soft law“ výkladových vodítek (byť jsou samy o sobě právně nezávazné) při provádění eurokonformního výkladu unijního práva (či vnitrostátního práva z něj vycházejícího) je naprosto běžné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 10 As 180/2014-85, ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 As 273/2023-27, nebo ze dne 20. 1. 2016, č. j. 3 As 91/2015-47).
44. Žalobce se dále bránil tím, že na cenovce údaj o nejnižší ceně uváděl. To je pravda. Ale důležité je i to, jakou formou tak činil. Pro ilustraci si soud vypůjčil fotodokumentaci jedné z cenovek, která byla součástí správního spisu:

- Z pohledu průměrného spotřebitele je cenovka vizuálně strukturována tak, aby na první pohled přitáhla pozornost k údajnému cenovému zvýhodnění. Nejvýraznějším údajem je cena 219 Kč a slovo „AKCE“, evokující cenové zvýhodnění produktu. Druhým nejvýraznějším údajem je pak původně přeškrtnutá cena 319 Kč a procentní vyjádření slevy – 31 %. Zdaleka nejméně výrazný poslední řádek na cenovce ovšem ukazuje, že nejvýhodnější cena za posledních 30 dní byla ve skutečnosti 189 Kč a zboží prodávané za 219 Kč tak ve slevě vlastně vůbec není (ve srovnání s cenou za posledních 30 dní).
45. Průměrný spotřebitel na první pohled vidí deklarovanou výraznou slevu (z 319 Kč na 219 Kč, tedy -31 %), což vytváří dojem výhodného nákupu. Až při bližším pohledu na detailní údaje na cenovce (zejména na informaci o nejvýhodnější ceně v uplynulých 30 dnech: 189 Kč) může spotřebitel zaznamenat nesoulad. Produkt byl v nedávné minulosti levnější než nyní, a to i přesto, že se aktuální stav prezentuje jako zvýhodněná „akce“. Tento nesoulad může vést ke zmatku nebo nedůvěře, a to dokonce i pokud si extrémně pozorný spotřebitel dané informace všimne a vyhodnotí ji pečlivě. Pokud se zaměří pouze na velká a výrazná čísla a slova „AKCE“, zůstane u prvního dojmu, tedy že jde o „skvělou slevu“.
46. Žalobce jednoznačně porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, podle kterého má povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou, a sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Jinými slovy, *sleva z ceny výrobku musí být podle § 12a odst. 1 písm. a) zákona*

č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, vypočtena z nejnižší ceny výrobku za posledních 30 dní před poskytnutím slevy (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2026, č. j. 62 A 59/2024-71).

Žalobce svým jednáním naplnil jak formální, tak materiální stránku přestupku

47. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, platí: *Přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
48. Krajský soud s odkazem na shora uvedené nepřisvědčil názoru žalobce, že nenaplnil formální stránku přestupku. Žalobce porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Žalobcův odkaz na komentářovou literaturu vychází z předpokladu, že chybí znak protiprávnosti, což v nynější věci není splněno.
49. Pokud jde o materiální stránku, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, vysvětlil, že obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. A dodal, že „v obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude. To platí tím spíše u přestupků ohrožovacích, o který jde též v nynější věci (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20).”
50. Krajský soud zcela souhlasí se žalovaným, že v nynější věci se nevyskytují žádné významné okolnosti, které by vylučovaly ohrožení zákonem chráněného zájmu. Naopak, jde o typický způsob spáchání daného přestupku.
51. Mluví-li žalobce o tom, že přestupek se nijak negativně neprojevil (ani nemohl) ve sféře spotřebitelů, pak nemá pravdu hned ze tří důvodů. Za prvé, jde o ohrožovací přestupek a negativní následek není součástí jeho skutkové podstaty. Za druhé, způsob uvádění cen na cenovkách byl nepochybně pro spotřebitele matoucí a soudy opakovaně řekly, že žalobce svou cenovou komunikací mate spotřebitele. A za třetí, žalovaný poukázal na dva podněty spotřebitelů, kteří si na žalobcovy cenovky stěžovali.
52. Žalobce ještě odkazuje na průzkum provedený mezi spotřebiteli ve snaze zpochybnit důležitost údaje o nejnižší ceně. Přitom dodává, že i podle judikatury Soudního dvora je někdy na místě z průzkumu veřejného mínění vycházet a žalovaný jej ignoroval. V tom ale nemá pravdu.
53. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č.j. 6 As 186/2021-28, obě rozhodnutí vycházejí z toho, že *pokud soudy členských států nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá, je vhodné, aby byl vypracován znalecký posudek nebo proveden průzkum veřejného mínění týkající se vnímání dané obchodní praxe mezi spotřebiteli.* To však nebyl případ nyní souzené věci, kdy bylo možné bez důvodných pochybností posoudit, zda žalobce porušil nebo neporušil předmětné ustanovení. Průzkum veřejného mínění nemohl přinést nic rozhodujícího. Nebyl tu žádný sporný výklad pravidel, který by bylo potřeba osvětlit průzkumem veřejného mínění. Klíčové je, že údaj o nejnižší ceně je zkrátka žalobce povinen uvádět na cenovce a má z něj počítat slevu.
54. Žalovaný nadto správně v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že si spotřebitelé při průzkumu (hodnocení důležitosti údajů o slevě) nemuseli vůbec všimnout, s ohledem

na velikost písma a umístění, že cenovka nějaký údaj o nejnižší ceně obsahuje. S ohledem na to se žalovaný s dotčeným průzkumem vypořádal dostatečně a nebylo nutné, aby jednotlivá data z něj získaná podrobně analyzoval.

55. Žalobcova námitka o absenci společenské škodlivosti je proto nedůvodná.

Žalobce je za přestupek odpovědný

56. Dále žalobce namítal, že se odpovědnosti za přestupek zprostil podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého *právnícká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*.
57. Žalobce se v této námitce dovolával své aktivity před účinností novely ZOS, kdy aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti § 12a ZOS, účastnil se odborných debat i kulatých stolů, snažil se získat i výkladové stanovisko od žalovaného a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků, to vše za situace, kdy novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů.
58. Tvzení žalobce jsou ale obecná a celkem standardní. Krajský soud předpokládá, že se žalobce tímto způsobem připravuje na každou novelu právních předpisů, která se jej má obdobným způsobem dotknout. Žalobce logicky musel upravit své cenovky podle nově přijímaného § 12a ZOS a pouze vyvinul běžné úsilí o zjištění informací.
59. Navíc žalovaný v reakci na tato tvrzení uvedl, že před nabytím účinnosti novely poskytoval subjektům informace o tom, že při výkladu § 12a ZOS bude vycházet ze sdělení Komise ze dne 29. 12. 2021 (pokyny k výkladu a uplatnění článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES). A tam se jasně mluví o tom, že sleva má být počítána z nejnižší ceny. Na informační deficit si proto žalobce nemůže stěžovat.

Posuzovaný přestupek není trvajícím

60. Žalobce opakovaně v podobných sporech tvrdí, že přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS je trvajícím a žalovaný jej posoudil chybně. Nemá pravdu.
61. Každé porušení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, jehož se žalobce dopustil při uvádění údajů o výši slevy toho kterého zboží (výrobku), bylo jednorázovým úkonem, kterým žalobce vyvolal protiprávní stav. I přes užití nedokonavého vidu ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS je popisované jednání svým charakterem jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Tento závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61, podle něhož *gramatický výklad a užití nedokonavého slovesa ve skutkové podstatě deliktu není jediné určující kritérium pro posouzení jeho charakteru, nýbrž je třeba posoudit povahu a podstatu správního deliktu a zejména charakteristiku jeho objektivní stránky, kdy pro trvajícím správní delikt svědčí určitá míra trvalosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29)*. Systémovost nastavení cenové komunikace, kterou žalobce navíc ani nedoložil, na tom nemůže ničeho změnit.
62. Navíc Nejvyšší správní soud žalobci opakovaně vysvětlil, že se ve skutečnosti dovolává přísnějšího postihu, protože pokud by byl přestupek hodnocen jako trvajícím, musel by žalovaný vzít při posouzení závažnosti v úvahu též dobu jeho trvání (srov. bod 20 rozsudku č. j. 7 As 51/2025-45, nebo bod 20 rozsudku č. j. 6 As 36/2025-41).

Pokuta není nepřiměřená a soud nevidí důvody pro její snížení

63. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč za několik přestupků, přičemž nejprísněji postižitelným byl přestupek spočívající v nesprávném účtování ceny za prodej výrobku „Deka CORAL FLEECE“, který naplnil podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. a) ZOS, a bylo za něj možné uložit pokutu až do výše 5 mil. Kč. Uložená pokuta představuje 10 % horní hranice možné pokuty. Jen pro vysvětlení, žalobce byl potrestán za několik přestupků různých skutkových podstat, a to vše při vědomí, že za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS byl předtím opakovaně trestán.
64. Žalobce namítá nepřiměřenost výše pokuty kvůli nezohlednění některých skutečností, k nimž se soud již vyjádřil výše (nejednoznačnost existence porušených povinností, nezpůsobilost cenové komunikace klamat spotřebitele, nesoučinnost žalovaného při výkladu § 12a ZOS). Proto se k nim soud nebude vracet. S ohledem na jejich nedůvodnost zkrátka nebyl důvod je zohledňovat při ukládání pokuty.
65. K žalobci tvrzené nepřiměřeně krátké legisvakanční lhůtě, se kterou byla do zákona vtělena povinnost, kterou žalobce porušil, soud uvádí, že žalobce byl s novelizací zákona seznámen s dostatečným předstihem, aby mohl svou slevovou komunikaci nové povinnosti přizpůsobit. Argumentace o nepřiměřeně krátké legisvakanční lhůtě nadto zjevně postrádá smyslu v případě protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil v lednu 2024, tedy jeden rok po nabytí účinnosti předmětné novely ZOS.
66. Zároveň nemá žalobce pravdu v tom, že by jím centrálně nastavenou slevovou politiku hodnotil žalovaný v jeho neprospěch. Nic takového z rozhodnutí o pokutě a napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný jen správně v neprospěch žalobce zhodnotil to, že byl opakovaně trestán a nevzal si z toho žádné ponaučení.
67. Žalobce navrhoval, aby soud snížil uloženou pokutu postupem podle § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud napadené rozhodnutí nezruší.
68. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
69. Zároveň ale smyslem a účelem moderace není hledání ideální výše sankce namísto správního orgánu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, vysvětlil, že účelem moderace sankce je její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zohlednitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Jinými slovy, je vcelku irelevantní, zda je podle soudu na místě uložit sankci trochu nižší, nebo trochu vyšší. Zásadním hlediskem je, zda je pokuta zjevně nepřiměřená.
70. Žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč za několik přestupků, přičemž za nejprísněji postižitelný přestupek mohl žalobce obdržet pokutu ve výši až 5 mil. Kč. Uložená pokuta činí 10 % z maximální možné výměry, což při počtu provinění v kombinaci s četnými předchozími tresty za totéž jednání rozhodně nepůsobí jako pokuta zjevně nepřiměřená. Proto soud k její moderaci nepřistoupil.

Žalovaný postupoval procesně správně

71. Procesní pochybení žalovaného vidí žalobce ve špatné aplikaci absorpční zásady. Konkrétně namítá, že:
- a) žalovaný přihlédl pouze k jednomu rozhodnutí o jeho předchozím odsouzení (č. j. ČOI 73268/24/3000/R/Jur), ale nevysvětlil, jak konkrétně k němu přihlédl,
 - b) k jiným rozhodnutím o předchozích odsouzeních nepřihlédl vůbec,
 - c) žalobce už od počátku navrhoval, aby žalovaný spojil všechna vedená řízení ke společnému projednání, a
 - d) neuplatnil absorpci vůči dřívějšímu rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28704/24/0100/Sy/Št.
72. Všechny uvedené námitky žalobce jsou ale nedůvodné a nyní krajský soud vysvětlí proč.
73. Důležité je vysvětlit, jak dnes judikatura chápe souběh přestupků, jejich společné projednání a absorpci pokuty. Podstata ukládání úhrnného trestu za vícečinný souběh přestupků ve společném řízení spočívá v privilegované formě potrestání pachatele za přestupky spáchané před zahájením takového řízení. Pachateli lze uložit pouze jeden trest téhož druhu, a to podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný (§ 41 odst. 1 věta první zákona o přestupcích). Trestání je v tomto případě ovládáno absorpční zásadou, v souladu s níž trestní sazba za nejprísnější přestupek pohlcuje sazby za přestupky mírnější. Při hodnocení souhrnu (tj. všech) sbíhajících se přestupků správní orgán *vyměří pokutu za jeden ze sbíhajících se deliktů a zároveň je oprávněn v rámci hodnocení závažnosti jednání přihlídnout jakožto k přitěžující okolnosti i k tomu, že bylo spácháno více deliktů* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008-328, č. 1767/2009 Sb. NSS; shodně např. rozsudky téhož soudu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 1 As 87/2010-108; nebo ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 Afs 72/2012-45). Vyjít je proto třeba z povahy a závažnosti nejtěžšího přestupku a na jeho základě a v souvislosti s ním vzít v potaz ostatní delikty, a tím zohlednit všechny zákonem chráněné zájmy. To správní orgány učinily.
74. Otázkou, podle jakých zásad pro ukládání správních trestů u více přestupků je třeba postupovat, byly-li některé z těchto přestupků spáchány až po zahájení řízení o jiném z nich, se ve skutkově obdobné věci zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 5 As 98/2022-51. Dospěl přitom k závěru, že *u přestupků, které byly spáchány po zahájení řízení o jiném přestupku, se ve vztahu k tomuto jinému přestupku neuplatní pravidla pro ukládání úhrnného trestu vyjádřená v § 41 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť o nich spolu s tímto jiným přestupkem nelze dle § 88 odst. 3 tohoto zákona vést společné řízení, ani pokud se jejich skutková podstata týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný též správní orgán.*
75. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 7 As 61/2025-23, zdůrazňuje, že jednotlivé inspektoráty rozhodují o přestupcích v rámci své územní působnosti, proto se nelze dovolávat aplikace absorpční zásady vůči přestupkům, k jejichž projednání je místně příslušný jiný inspektorát, tedy jiný správní orgán.
76. Aplikováno na nynější kauzu, žalobce žádal o spojení všech (blíže neurčených) řízení, které o obdobném přestupku vedou různé inspektoráty. To ale není v souladu s výše citovaným

závěrem Nejvyššího správního soudu možné. Ze stejného důvodu nebylo možné, aby žalovaný posuzoval absorpci ve vztahu k rozhodnutím jiných inspektorátů a hodnotil souběh s nynějšími přestupky. Jak je vidět z bodu 3.2 žalobcova odvolání, ten se skutečně domáhal spojení řízení vedených napříč Českou republikou různými inspektoráty.

77. Mluví-li žalobce o tom, že žalovaný nespojil blíže neurčená řízení ke společnému projednání a nepřihlédl k blíže neurčeným rozhodnutím při aplikaci absorpční zásady, je jeho námitka příliš obecná. Pokud tu snad byla nějaká rozhodnutí téhož inspektorátu, ke kterým měl prvostupňový orgán přihlédnout, měl je žalobce jasně identifikovat – nakonec on v těchto věcech figuruje jako přestupce a jistě zná jejich obsah, data vydání a čísla jednací.
78. Žalobce argumentuje jediným konkrétním rozhodnutím, a to ze dne 29. 2. 2024, č. j. ČOI 28704/24/O 100/Sy/Št, které podle něj měl žalovaný v rámci absorpce zohlednit. Ani v tom ale nemá pravdu. V žalobě příliš nevysvětluje skutkové okolnosti, nicméně z jeho odvolání už je obraz mnohem jasnější. Oblastní inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj vydal dne 23. 11. 2023 rozhodnutí, které změnil žalovaný právě citovaným rozhodnutím ze dne 29. 2. 2024. S odkazem na výše citované rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je pro posouzení absorpce klíčový okamžik zahájení řízení o přestupku, nikoliv rozhodnutí o něm. Pokud tedy žalobce nyní řešené přestupky spáchal v lednu 2024, nemohly být v souběhu s přestupky, o kterých v prvním stupni inspekce rozhodla už v listopadu 2023 a řízení o nich tedy nutně zahájila ještě dříve. Datum vydání druhostupňového rozhodnutí žalovaného (tedy 29. 2. 2024) už nehraje z pohledu posouzení souběhu a absorpce vůbec žádnou roli.

K položení otázek SDEU nebyl důvod

79. Vzhledem k rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci *Aldi Süd* považuje soud za zřejmé, že sleva z ceny zboží musí být odvozena z nejnižší ceny, neboť o slevu z ceny se může jednat pouze v případě, pokud je prodejní cena nižší než nejnižší cena. V případě, že je sleva z ceny stanovena na základě jiné ceny než nejnižší ceny, odporuje to čl. 6a směrnice 98/6/ES, resp. ustanovení § 12a ZOS. Závěry Soudního dvora týkající se této problematiky lze považovat za zcela jednoznačné a poskytující odpovědi na případné nejasnosti ve výkladu dané povinnosti. Proto neshledal soud potřebným obrátit se na Soudní dvůr s předběžnými otázkami, které žalobce formuloval v žalobě.
80. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podaná žaloba kopíruje předchozí návrhy žalobce, kterými se brání povinnosti počítat slevu z nejnižší ceny, jak mu ukládá § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Opakovaně mu soudy jeho argumentaci vyvrací a nynější rozsudek je proto jen dalším z řady žalobcových neúspěchů.

V. Náklady řízení

81. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť

nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 5. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu